

השיב רב הונא ואמר, **ומה אעשה לו, אני היום "סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים"** (שה"ש ב' ב'), כלומר יום טוב הוא, ודרשתי לרבים, וחליתי מטורח הדרשה, וקורא אני עלי את הפסוק סמכוני באשיות, הביאו לי סעודה ואסעד, והוא שאל ממני דבר שצריך טעם, וצריך אני להרהר ולעיין בו.

עיסה חציה של נכרי וחציה של ישראל

נתבאר, שהגם שאסור לעשות ביום טוב מלאכת אוכל נפש לצורך נוכרי, בהמה שחציה של ישראל וחציה של נוכרי מותר לשחטה ביום טוב, כי שחיטה זו נצרכת גם לישראל בפני עצמו.

ואמר רב חסדא, שעיסה [=בצק] שחציו של נוכרי וחציו של ישראל, אינו כן, ואסור לישראל לתת את כולה יחד ביום טוב בתנור, שתאפה כולה^א.

ואין הדבר דומה לשחיטת בהמה שחציה של נוכרי וחציה של ישראל, שכן בהמה, אי אפשר לשחוט את חציה, והרוצה לאכול אף מקצת מברשה, על כרחו שוחט את כולה, ולכן חלק הישראל לבדו טעון שחיטת כל הבהמה. אבל אפית עיסה אינה כן, ויכול לחלק את העיסה, ולאפות מקצתה, **ולכן יחלוק ויאפה את חלקו בלבד.**

ופירש רש"י, שכן דעת רב חסדא. אבל רב הונא חולק על כך, ואומר, מאחר שהאפיה גם לצורך ישראל, היא מותרת, כפי שיתבאר בעזה"י להלן בענין האפיה ביום טוב לחיל המלך.

האופה מיום טוב לחול

העושה מלאכה ביום טוב שלא צורך אוכל נפש, לוקה, כי עבר על הכתוב, "וביום הראשון מקרא קדש וביום השביעי מקרא קדש יזהי לכם כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם" (שמות י"ב ט"ז).

והנה לדברי הכל, כשהתירה תורה מלאכת אוכל נפש ביום טוב, כגון לאפות לצורך

^א ואם תאמר, והאמר לעיל, רבי שמעון בן אלעזר אומר, ממלאה אשה תנור פת, ואף על פי שאינה צריכה אלא לפת אחת, מפני שהפת נאפית יפה, בזמן שהתנור מלא, שרי לאפות ביום טוב אפילו לכתחילה ... ויש לומר, דשאני התם, דכל הפת של ישראל, שהרשות בידו לאכול כל אחד ואחד, או זה או זה, ועוד דלמא מקלעי ליה אורחים, אבל הכא, דחציה של נכרי, אסור לאפותה ביום טוב.